

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-499/16

AZ
κατά
Minister Finansów

(αίτηση του Naczelny Sąd Administracyjny
για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως)

«Προδικαστική παραπομπή – Φορολογία – Φόρος προστιθέμενης αξίας (ΦΠΑ) – Οδηγία 2006/112/EK – Άρθρο 98 – Δυνατότητα των κρατών μελών να εφαρμόζουν μειωμένο συντελεστή σε ορισμένες παραδόσεις αγαθών και παροχές υπηρεσιών – Παράρτημα III, σημείο 1 – Τρόφιμα – Είδη ζαχαροπλαστικής και γλυκίσματα – Ημερομηνία ελάχιστης διατηρησιμότητας ή τελική ημερομηνία ανάλωσης – Αρχή της φορολογικής ουδετερότητας»

Περίληψη – Απόφαση του Δικαστηρίου (έκτο τμήμα) της 9ης Νοεμβρίου 2017

Εναρμόνιση των φορολογικών νομοθεσιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας — Δυνατότητα των κρατών μελών να εφαρμόζουν μειωμένο συντελεστή σε ορισμένες παραδόσεις αγαθών και παροχές υπηρεσιών — Εφαρμογή μειωμένου συντελεστή στα τρόφιμα — Είδη ζαχαροπλαστικής και γλυκίσματα — Εθνική νομοθεσία η οποία προβλέπει μειωμένο συντελεστή βάσει της ημερομηνίας ελάχιστης διατηρησιμότητας ή της τελικής ημερομηνίας ανάλωσης — Επιτρέπεται — Προϋπόθεση — Τήρηση της αρχής της ουδετερότητας— Κριτήριο — Ομοιότητα των αγαθών ή υπηρεσιών — Υποχρέωση του εθνικού δικαστηρίου να προβεί σε εξακρίβωση

(Οδηγία 2006/112 του Συμβουλίου, άρθρο 98)

Το άρθρο 98 της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται –υπό την προϋπόθεση ότι τηρείται η αρχή της φορολογικής ουδετερότητας, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει– σε εθνική νομοθεσία, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία εξαρτά την εφαρμογή του μειωμένου συντελεστή φόρου προστιθέμενης αξίας στα νωπά είδη ζαχαροπλαστικής και στα γλυκίσματα αποκλειστικά και μόνον από το κριτήριο της «ημερομηνίας ελάχιστης διατηρησιμότητάς» τους ή της «τελικής ημερομηνίας ανάλωσής» τους.

Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά το άρθρο 98, παράγραφος 3, της οδηγίας ΦΠΑ, τα κράτη μέλη μπορούν να χρησιμοποιούν τη ΣΟ όταν εφαρμόζουν τους μειωμένους συντελεστές στις κατηγορίες που αφορούν αγαθά, προκειμένου να οριοθετήσουν επακριβώς την οικεία κατηγορία. Ωστόσο, διαπιστώνεται ότι η χρήση της ΣΟ είναι απλώς ένας από τους διάφορους δυνατούς τρόπους επακριβούς οριοθέτησης της οικείας κατηγορίας.

Επομένως, στο μέτρο που το κριτήριο που συναρτάται με ορισμένο αριθμό ημερών συντήρησης οριοθετεί επακριβώς την οικεία κατηγορία, διαπιστώνεται ότι η επιλεκτική αυτή εφαρμογή του μειωμένου συντελεστή ΦΠΑ σε συγκεκριμένη και ειδική μορφή των αγαθών που περιλαμβάνονται σε μία εκ των κατηγοριών του εν λόγω παραρτήματος III είναι, καταρχήν, συμβατή με το άρθρο 98 της οδηγίας ΦΠΑ.

Εντούτοις, για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα που υπέβαλε το αιτούν δικαστήριο, πρέπει να εξακριβωθεί αν εθνική νομοθεσία όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη θίγει την αρχή της φορολογικής ουδετερότητας.

Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η αρχή αυτή δεν επιτρέπει να επιφυλάσσεται διαφορετική μεταχείριση από πλευράς ΦΠΑ σε παρόμοια αγαθά ή υπηρεσίες που βρίσκονται σε ανταγωνισμό μεταξύ τους (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, K, C-219/13, EU:C:2014:2207, σκέψη 24 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

Όσον αφορά την εκτίμηση της ομοιότητας των αγαθών ή των υπηρεσιών, που εναπόκειται εν τέλει στον εθνικό δικαστή, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κυρίως η άποψη του μέσου καταναλωτή. Δύο αγαθά είναι παρόμοια και δύο υπηρεσίες είναι παρόμοιες όταν έχουν ανάλογες ιδιότητες και ικανοποιούν τις ίδιες ανάγκες του καταναλωτή, με γνώμονα ένα κριτήριο συγκρισιμότητας των χρήσεων, και όταν οι υπάρχουσες διαφορές δεν επηρεάζουν σημαντικά την απόφαση του μέσου καταναλωτή να αναζητήσει ένα συγκεκριμένο αγαθό ή μια συγκεκριμένη υπηρεσία (απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2014, K, C-219/13, EU:C:2014:2207, σκέψη 25).

(βλ. σκέψεις 25, 28-31, 36 και διατακτ.)